

Соли гузаштаамонро читавр гузаронидем?

[Тоҷикӣ – Tajik – طاجيکي]

Муҳаммадиқболи САДРИДДИН

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿ كيف قضينا عامنا الماضي؟ ﴾

«باللغة الطاجيكية»

محمد إقبال صدر الدين

2011 – 1432

IslamHouse.com

Соли гузаштаамонро читавр гузаронидем?

Соли гузаштаамонро читавр гузаронидем?

Соли ояндаамонро читавр бояд гузаронем?

Гузашт соли куҳнае, ки ман ва ту онро соли нав гуфта қабулаш намӯда будем. Боз як соли ҳаёти умри ширини мо ва ту гузашт соли ҳичрие ки 355 рӯз буд ва соли мелодие ки 366 рӯз буд. Дар ин соли гузаштаи умри мо ва ту хонандаи гиромии пур аз ҳаводиси талху ширинро дар бар дошт. Агар ба рафтору кирдори худ каме биандешем онро як китоби 700 сафҳаги бо камтарин шуморишамон дархоҳем ёфт. Дар сафаҳоти ин китоби ҳаёти мо ҳар суҳнамон ҳар қадамамон ҳар кучактарин саҳву хато савобу эҳсонамон ҳар чи гушҳоямон шунидааст дастҳоямон ламс намудаанд, пойҳоямон рафтаанд ба сӯи он, ҳар луқмае, ки хурдаем ҳар нушокиеки нушидаем сабт шудааст.

Сухани худо.

10. Ҳол он ки бар шумо муҳофизоне (фариштагоне) вобаста шудаанд:

11. котибоне бузургвор

12. медонанд, ки шумо чӣ мекунед.

Сураи Инфитор, Оятҳои 10-12

1-) Аз ин ҳама амале, ки тули сол анҷом додаем мо ва ту чиқадари он барои ризои Худоямон буд ?

2-) Аз он амалҳои анҷом додаамон чиқадараш иттибот аз фармудаҳои Худо ва расули Ӯ буданд ?

Хонандаи гиромии бояд мо дар атрофии ин ду савол ғайбат ва зарарҳои кардаи худро дар соли гузашта дар назди худ ҳисобот бидиҳем.

Чунонеки гуфтаанд: «Ҳисобот бигир аз худат қабл аз инки аз ту ҳисобот бигиранд» Боз гуфтаанд: «Намозатро бигузор қабл аз онки намози (ҷаноза)-атро мегузоранд»

Хонандаи гиромии барои онки дар зеҳни мо ва шумо ҳалале ворид нашавад инро бояд бидонем, ки дар Қуръони карим чунин омадааст: «Худованд бар бандагонаш зулм кунанда нест»

Худованди карим дар Сураи муборакаи Зилзол (Залзала) ки тақрибан мо ва шумо ҳаррӯз дар намозҳои худ онро мехонем чунин мефамояд:

7. Пас, ҳар кас ба вазни заррае некӣ карда бошад,
онро мебинад

8. Ва ҳар кас ба вазни заррае бадӣ карда бошад,
онро мебинад.

Сураи Зилзол (Залзала), оятҳои 7-8

Инчунин дар Сураи муборакаи Қориъаҳ чунин
мефармояд:

6. Пас, ҳар киро гарон ояд (вазнин бошад)
паллаҳои амалҳои некаш (дар тарозу)

7. Пас, он шахс дар ҳаёти хушу босаъодат аст.

8. Аммо ҳар киро паллаи тарозуяш (аъмоли
некаш) сабук бошад,

9. Қойгоҳаш дар ҳовияҳ аст.

10. Ва ту чӣ донӣ, ки ҳовияҳ чист?

11. Оташест дар ниҳояти гармӣ

Сураи Қориъаҳ оятҳои 6-11

Барои ин мо ва туро хонандаи гиромӣ лозим аст
то ҳаёти худро дар ин соли ҷадида ҳиҷри қамари
ва мелоди ончиро, ки дар соли гузашта аз даст
додем ва ё аз мо кутоҳие сар зад онро ислоҳ

намоем. То тавонем паллаи тарозуи аъмоли неки худро биафзоем ва то ҷои тавон паллаи аъмоли нохубу зиштамонро маҳв ва кам намоем. Зеро мо дар маҳзари Холиқамон ва замини Ў зиндаги дорем. Аз ризқи ато намуда, саломатии баданҳоямон, гардиши айёми муътадил ва ғаираҳо бархурдорем вале бозхам ба фармӯдаҳояш амал наменамоем ва аз боздоштаҳояш даст намебардорем. Читавр худро комёб ва бандаи накӯкор меҳисобем. Агар аз баъзе аз мо ва шумо пурсанд намоз мехони мегуяд дил тоза бошад дигараш мешавад. Чаро шароб менӯши ? чаро зино мекуни? чаро? он мегуяд дил тоза бошад мешавад. Бародари гиромии аз кадом дил дори гап мезани? оё магар дар як дил ҳам исён ва фисқу фучур ва мухолифати фармудаҳои Холиқат ва боз иддиъо мекуни ки он тоза аст? На савганд ба Худо он хело касиф ва олудааст. Зеро дил хонаи ибодати Худованд аст ва ҳаргиз дар он ҷурм ва итоъат фисқ ва тақво палиди ва поки якҷо ҷамъ намегардад, ин имкон нопазир аст. Ин афкори ғалати материалистиро аз ёд баред зеро ин суханон кӯҳна гаштанд ва мо бояд худро воқеъан аз олудагӣҳо пок намоем ва барои

вазнин намӯдани паллаи некии тарозуямон кушиш намоем зеро моро хабар нест,ки соли оянда то охираш зинда хоҳем монд ё на. Чиқадар инсонҳо мехостанд мисли мо ва ту солро ба охир бирасонанд вале мутаасифона аҷал ба онҳо фурсат надод ва онҳоро аз мо гирифт. Пас мо ва ту низ соли аз пеш меомадаро намедонем ва аз фитнаҳои он беҳабарем ва аз ҳодисаҳои аз пеш меомада ноогоҳем, танҳо орзуи зиндаги дар он дорем ва оё он орзуи мо ҷомаи амал мепушад ё не онро намедонем. Биёед якҷо дар ин сол ба чунин корҳо камари ҳиммат бубандем ва барои охиратамон,ки дар он ҳамеша боқи хоҳем монд биандешем ва барои он рӯз танҳо имрӯз фурсат дорем ва аз фардо моро огоҳи нест зеро илми он дар дасти Худованди мост.

1)- Корҳоеки бояд дар як шабона рӯз анҷом бидиҳем:

Нахуст лозимаст бар мо инки ниятҳоямонро холис барои Худованд намоем(яъне ибодатро танҳо барои Ў амали хайрро барои Ў ҳама кори анҷом меодамонро холис барои Ў анҷом диҳем на барои каси дигаре зеро аҷрро Ў медиҳад на

инсон ва шахси мавриди назари мо ва шумо пас танҳо Ўро ибодати холисона намоем ва аҷр касб намоем)

А)- Фурӯтан бурдбор бояд бошад шахси мусалмон на мутакаббир ва баланд ҳавову дағал.

Б)- Намозҳои панҷгонаи фарзиро бояд дар вақташ адо намоем ва дар аснои адои намоз бояд онро бо ҳузури қалб ва ором дар ҳама арконаш баҷой оварем. Ҳамеша кушиш намоем намозхоямонро бо ҷамоъат адо намоем ва дар рафтани ба сӯи масҷид танбали нанамоем зеро намози ҷамоъат фазилаташ аз танҳо гузор бисту чанд дараҷа баланд аст ва яке аз вазнин кунандаи паллаи тарозуи некии мо дар ин нуҳуфта аст пас дар ин амал биштобем, ки он хело муҳим аст.

В)- Дар адои намозҳои суннати анҷомдодаи расули акрам (с) кутоҳи нақунем мисли намози Зуҳро (сари офтоб) ду ракаъат намози таҳияи масҷид, намозҳои қиёми лаил (намози ними аз шаб ё соате қабл аз адои суннати бомдод хонда мешавад. Ин намозро расули акрам нури муъмин гуфтаанд ва он поси аз шаб ҳангоми қабули дуъо низ аст)

Г)- Ҳамеша кушиш намо то рӯзиатро аз ризқи ҳалол пайдо намои зеро ҷасаде, ки аз касби моли ҳаром нашъу намо ёфтааст оташ барояш авло аст расули акрам (с) гуфтаанд. Ва дуъои ин шахс мавриди иҷобати Худо қарор намегирад. Пас дар пайдо намӯдани ризқу рӯзии ҳалол ҳамеша аҳаммият диҳем зеро ризқи ҳалол барои муъмин ҳатмист.

Д)- Тиловати Қуръони каримро ҳар рӯз бояд анҷом дод ва барои худ онро вазифа намоем ва дар тиловати ҳар ҳарфаш даҳ савобро барои худ захира кунем. Ҳатман аз зикрҳои суннати шабонарӯзи истифода кунем, ҳам савоб ва аҷр бигирем ва ҳам худро аз бадиҳо ва офатҳо муҳфизат намоем.

Е)- Ҳамеша дар додани салом пешдасти намоем ва дар ҷавоби салом ҳам хуб ҷавоб бидиҳем. Ҳангоми хориҷ шудан аз хона, дохил шудан ба хона, дохил шудан ба масҷид, хориҷ шудан аз масҷид, ҳангоми хоб рафтан ҳангоми аз хоб бедор шудан дуъоҳои махсусанро аз ёд набарем зеро бо хондани он аҷр хоҳем гирифт ва боз дар Амон хоҳем монд. Дуъои дохил шудан ба ҳоҷатхона

берун шудан аз он, Дуъои ҳамбистар шудан бо ҳамсарамонро низ аз ёд набарем зеро дар онҳо ҳикматест нухуфта мову туро аз он хабаре нест. Ҳамеша дуъои аз маҷлисе вақте хостем хориҷ шавем онро бихонем ва суханони беҳудаи задаамонро бо он дуъо маҳв кунем. Ҳамеша зикрро аз лабонамон канда накунем хосатан ҳангоми дар мошин рафтанимон дар чароғаки роҳ истоданимон ва ... бо ин аъмол тарозуи амалҳои некамон пур хоҳад гашт дар ҳолеки ҳудамон огоҳ нестем, пас биштобем дар ҳолеки фурсат бо мост.

2)- Корҳое ки дар як ҳафта бояд анҷом бидиҳем.

Корҳоеки дар як ҳафта барои мо ва шумо лозим аст ки анҷом диҳем аз ин қабиланд. Рӯзи ҷумъаи муборак, он беҳтарин рӯзест, ки дар он офтоб тулӯъ намудааст. Бояд дар ин рӯзи муборак гусл намоем, хушбӯй намоем худро, ба сӯй масҷид биштобем то намози ҷумъаро адо намоем. Қабл аз адои намози ҷумъа сураи мубораки Каҳфро бихонем, бар паёмбарамон (с) салавот бифришем. Дар он рӯз пас аз намози аср то намози шом машғули қироъати қуръон бошем ва аз ёд набарем ки дар рӯзи ҷумъа соате аст, ки дар он

дуъо мустақоб мегардад уламо онро миёни ду хутбаи хатиб ҳангоми болои минбар буданаш гуфтаанд бархе пас аз намози аср қабл аз намози шом гуфтаанд ин вақтҳоро ғанимат бишуморем зеро қабули дуъо худ барои шахси муъмин як таманно ва орзу аст онро ҷустуҷу намоем умед аст бароямон натиҷаи хубе диҳад. Ин чунин руза доштани рӯзҳои душанбе ва панҷшанбе низ суннати расули акрам (с) аст аз инҳам касби аҷр намоем. Зеро дар ин рӯзҳо номаҳои аъмоли бандагон ба боло меравад ва тамоми ҳафта барои шахси дар ин ду рӯз руза дошта руза навишта мешавад ин фурсат ро аз даст бояд надихем зеро дар ҷаннат барои руза дорон дарвозаест ба номи Райён ки он махсуси руза дорон аст шояд он насибамон гардад.

3- Корҳое ки дар мудати як моҳ ё моҳона бояд анҷом бидихем.

Дар ҳар моҳ моро мебояд ҳар рӯзи 13-14-15 ҳар моҳи ҳиҷрии қамари руза бидорем ин рӯзҳоро расули акрам (с) айёми Биз (Рузҳои сафед) номида ва моро ба руза доштан тавсия намудаанд. Албатта ин яке аз суннатҳои расули акрам (с) буда ва дар

он хайр ва аҷри бузурге вучуд дорад. Дар ҳадисе аз расули акрам (с) омадааст: «Шахсе як рӯз дар роҳи Худо рӯза бидорад Худованд дур менамояд ҷасади ӯро ҳафтод сол аз оташи дузах». Аз моҳонаеки ҳармоҳ мегирем ниёзмандон ва фақиронро бевазанҳо ва ятимонро аз ёд набарем зеро бо хушнуд намудани онҳо сабаби кушоиши ризқ ва рузии шумо хоҳад гашт.

4-Корҳое ки дар муддати яксол бояд анҷом бидиҳем.

Рузаи моҳи рамазон, рузаи шаш рӯзи моҳи шаввол, рузаи рӯзи Арафа. Рузаи рӯзи нухум ва даҳуми моҳи муҳаррам. Анҷоми фаризаи ҳаҷ ва умра ҳангоми доштани тавоноии барон. Закоти молро баровардан ҳангоми расидани мол ба нисоб ва марраи муқаррар намудаи шаръ. Дар даҳи авоили моҳи Зилҳиҷҷа ба корҳои хайр машғул шудан. Зиёд намудани руза доштанро дар авоили моҳи шаъбон. Инчунин анҷом додани корҳои хайр дар ҳама моҳи чаҳоргонаи ҳаром. Дури ҷустан аз зулм дар мадори сол зеро зулм дар дунё ба касе намудан аз торикиҳои рӯзи қиёмат

аст. Ҳангоми зулм намудан нахуст биандешем, ки
моро Худоямон нигоҳ дорад.

5- Корҳоеки бояд ҳамеша онҳоро анҷом бидиҳем
онҳоро вақти муаяне нест.

Хушнуд намудани падару модар дар ҳангоми
зинда буданашон инчунин пас аз вафоташон.
Силлаи раҳм миёни ақрабо ва хешовандони
наздикамон. Некуй намудан бар ҳамсоғонамон
хосатан ҳамсоғони ҳарду паҳлуямон. Нигоҳ
доштани чашм ва забон аз ҳаром. Амри ба
маъруф ва наҳи аз мункар намудан. Гуфтани
сухани ҳақ ва дар ҳолати мушаққат сабр намудан.
Хабар гирифтани аз беморон. Иштирок дар намози
ҷаноза ва то қабристон бо майт рафтани. Фаро
гирифтани илм ва омӯзиши он ба дигарон. Роҳ
намуд шудан ба шахси гумроҳ. Расонидани кумак
ба муҳтоҷон. Нишастани бо мардуми некӯ ва солеҳ.
Эҳтироми олимони. Ҳангоми дидани кори зиште аз
нодоне онро бузург ҷилва надодан. То ҷои тавон
кушиш намоем нодонеро аз кори баде ба кори
хайре роҳнамун шавем. Ҳамеша орзу намо то дар
роҳи ҳақ аз олам гузарем на дар роҳи шар ва
ниҳояту хотимаи бад.

Хонандаи гиромӣ: Биё имсол қасд ва кушиш менамоем то ҷои тавон ҳарчи аз ин фармудаҳоро амали менамоем ва паллаи тарозуи некиҳоямонро вазнин менамоем. Зеро мумкин аст ин сола, ки мо ва ту дар пеши рӯй дорем охири соли ҳаёти мо ва шумо бошад. Зеро моро аз аҷалҳоямон хабаре нест ва инсон якбор зиндагии менамояд ва барои худ тушаи кофӣ омода намоем то дастгирамон гардад дар он рӯзҳои саҳту ҳавлноқ.

Биё хонандаи гиромӣ имсол қасд менамоем, ки роҳи тай менамудаи худро тибқ ин ояти карима мегардонем «Бигӯ: «Намози ману қурбонии ман ва зиндагии ману марги ман, барои Худо, он Парвардигори ҷаҳониён аст. Ўро шарикӣ нест. Ба ман чунин амр шудааст ва ман аз нахустин мусалмононам».

Дар охир барои ҳамагон соли бо барору соли пур аз аъмоли наку ва маҳви ҳама хатоҳоро таманно дорам.
